

Το σαράκι... (Υπέροχη ιστορία)

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Στον καφενέ της γειτονιάς μου, κοντά στο σπίτι που μένω τα δυο τελευταία χρόνια, πνιγμένον όπως πάντα σε καπνούς και τη μυρουδιά του τσίπουρου, μια παρέα ανθρώπων περασμένης ηλικίας συζητά, με 'κείνον το απλό τρόπο που άνθρωποι της ηλικίας περνούν τον πλουσιοπάροχα ελεύθερο, πια, χρόνο τους.

Κάθισα κοντά τους, σ'ένα άδειο, μάλλον βρώμικο, τραπέζι, παρήγγειλα το μέτριο καφεδάκι μου κι αφέθηκα ν'ακούω, δείχνοντας επίπλαστη αδιαφορία, την κουβέντα των πλαϊνών μου.

Βλέπεις αυτό είναι μια όχι και τόσο διακριτική συνήθεια που φώλιασε μέσα μου από τα χρόνια που δούλευα στη μικρή μας κουτσομπολίστικη εφημερίδα, κάτω στο νησί...

Ο πιο καρδαμωμένος της παρέας με το στριφτό γκριζοκίτρινο μουστάκι, μ'ένα τέτοιο χρώμα που δεν ήξερες αν ήταν ξανθό στα νειάτα του ή κιτρίνισε απ'το τσιγάρο, έβγαλε ταμπάκο απ' τη σακούλα του, έστριψε το καθιερωμένο σαν ιεροτελεστία τσιγάρο του και ρούφηξε ηχηρά μια γουλιά απ'τον καφέ του κι άλλη μια απ'το σέρτικο. “Πάει κι ο Νικόλας μας!”, μονολόγησε ξαφνικά.

Ο διπλανός του σταμάτησε το μονότονο χτύπο του κομπολογιού του και συμπλήρωσε με τη βαρειά ντοπιολαλία του: “Αϊ μουρέ τον δύστυχο, μπιζέρσα να τον γλιέπω αγέλαστον! Τον έφαγε το σαράκι”. Ο τρίτος απόμαχος της παρέας ζήτησε να μάθει για ποιον μιλούσαν οι δυο τους και τι εννούσαν με το “σαράκι” κι έτσι ο πρώτος άρχισε τη διήγησή του, προς τέρψιν εμού του περιέργου:

“Ο Νικόλας, που λες Γιώργη, ήρθε πριν απο καμιά τριανταριά χρόνια απ'την Κεφαλλονιά και δούλεψε εργάτης πολλά χρόνια στον ΟΣΕ. Έμενε πάντα μόνος του. Πίναμε κάπου κάπου από κάνα κατοσταράκι και μού “λεγε συχνά για την πατρίδα του. Εκεί κάτω, που λες, είχε κάποτε κι αυτός οικογένεια. Δούλευε τότε μούτσος σε ένα περαματάρικο στη γραμμή Αργοστόλι-Ληξούρι. Μέχρι πού “ρθε κείνος ο σεισμός του '55...

Το σπίτι του, ήταν και το μοναδικό του βιος, που “ χε πάρει προίκα απ'την κυρά του, γκρεμίστηκε ολάκερο. Μα δεν ήταν αυτό τίποτε μπροστά σ'αυτό που έμαθες σαν γύρισε στη γειτονιά του να δει όλο αγωνία, σαν όλους τους άλλους, το βιος του και τους δικούς του. Οι γειτόνισσες του είπανε ότι η κερά του κι η μοναχοκόρη, βλέπεις δεν έκανε άλλα παιδιά ο δύστυχος, ήταν μες στο σπίτι την ώρα της κοσμαχαλασιάς. Να σκεφτείς, λες κι έπεσε όλο το σπίτι πάνω τους, ότι κάναν μια μέρα να βρούν τα σώματά των δύνονε τους! Μάλιστα, έλεγε ο καϋμένος ότι ο ίδιος πήρε τη μικρή στα χέρια του, όταν τη βρήκε σφινωμένη κάτω από 'να αγκωνάρι! Αχ! Έβαλε λέει τ'αυτί του στην καρδιά, μά του κάκου. Το κορμάκι του παγωμένο, τα χέρια μελανιασμένα. Άς τα!”

Ο γέρο-Γιώργης της συντροφιάς, ταραγμένος απ' τη διήγηση, και βλέποντας τον αφηγητή της ιστορίας να “χει στηλώσει τα μάτια του κάπου στο πουθενά, λες και ζούσε τις περιπέτειες του μακαρίτη, ζήτησε κι αυτός να στρίψει ένα τσιγάρο και είπε όλο κατανόηση: “Τώρα κατάλαβα γιατί τον λέτε δύστυχο! Αυτό ήταν το σαράκι!” “Δεν είναι τίποτε αυτά που έγιναν.

Κάτσε να δεις παρακάτω...”, πρόσθεσε ο άλλος. “Στην κηδεία τον κρατούσαν δυο το μπαρμπα-Νικόλα. Έκλαιγε για βδομάδες! Δεν είναι μικρό να ξεπροβοδάς σύζυγο και κόρη! Τέλος, τρία χρόνια μετά, πήγε στο κοιμητήρι για τις τελευταίες φροντίδες. Έβγαλε τα κόκκαλα της κυράς του, έκανε το σταυρό του και τράβηξε

με τον παπά και τους εργάτες στον τάφο της μικρής για το άλλο “ξεσταύρωμα”. Μετά..., μετά δεν ξαναμίλησε, μέχρι που βγήκε απ’την κλινική που τον ‘βάλαν τ” αδέρφια του για πέντ’έξι χρόνια!”

Και ολοκληρώνοντας το λόγο του εκείνος, ξεσκεπάστηκα, φασαριόζικα μάλιστα, ότι εγώ είχα στήσει αυτή.... Μου’πεσε το ποτήρι κι έγινε χίλια κομμάτια, στο άκουσμα των τελευταίων λόγων του γέρου: “...βλέπεις η μικρή βρέθηκε να “κοιμάται” στο πλάι!”.

Κωνσταντίνος Αθ. Οικονόμου, δάσκαλο – συγγραφέα

Πηγή: perivolipanagias.blogspot.gr/